

РЕШЕНИЕ

№ 8928

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА

при участието на секретаря МОНИКА В. АСЕНОВА
като разгледа докладваното от КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА Гражданско дело № 20221110167452 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от Н. Д. С. срещу „П.Т.С.“ ЕООД обективно и кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 200, ал. 1 и 3 КТ за осъждането му да заплати сумата **6160,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания, от настъпила на 23.08.2022 г. трудова злополука, ведно със законна лихва от 23.08.2022 г. до окончателното изплащане и сумата **840,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – заплатени медицински консумативи, болничен престой и лекарства вследствие настъпила на 23.08.2022 г. трудова злополука.

Ищецът твърди, че се е намирал в трудово правоотношение с ответника въз основа на трудов договор №38/22.06.2022 г., сключен на основание чл. 67, ал. 1 , т. 1 вр. чл. 70 със срок на изпитване 6 месеца, уговорен в полза на работодателя, за длъжността „работник строителство“, считано от 23.06.2022 г. Посочва, че на 23.08.2022 г. при изпълнение на трудовите си задължения в дом на клиент е извършвал товаро – разтоварителни дейности, свързано с последващ монтаж на слънцезащитна тента като при освобождаване на товара е изпитал силна болка в предмишницата на дясната си ръка. След преглед на същия ден в болнично заведение е установена травма на сухожилията на главичката на двуглавия мускул или скъсване на двуглавия предмишничен мускул. Твърди, че с разпореждане на ТП на НОИ- София-град, претърпяната злополука е квалифицирана като трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Заявява, че във ВМА- МБАЛ София му е направена операция на сухожилието, след което пострадалата ръка е била обездвижена за 30 дни. Посочва, че е изпитал болки и страдания както по време на инцидента, така и в болницата, а и след това до настоящия момент. Поддържа, че по време на лечението му е бил в тежест на семейството си, тъй като не е можел сам да се обслужва и имал нужда от непрекъснати грижи. Счита, че тежката травма ще се отрази на бъдещата му трудова реализация. При тези данни претендира осъждането на ответника включително и за разноски.

В депозирания в срока за това отговор на исковата молба ответникът оспорва исковите по основание и размер. Не оспорва, че ищецът е бил негов служител към 23.08.2022 г. на длъжността „работник строителство“, за която му е предоставена длъжностна характеристика, включваща естеството на трудовата му функция. Възражава, че при извършване на процесния монтаж на тента клиентът е бил осигурил кран, посредством

който да се вдигне товара, поради което ищецът е следвало само да постави две летви, на които да легне товара и да освободи въжетата от куката, което се прави с два пръста, поради което не е следвало да се носи тежък товар. Сочи, че въпреки описаната от ищеца болка, същият е шофирал веднага след инцидента до болницата. Поддържа, че първоначалната диагноза е поставена без да се извърши необходимото изследване. Оспорва представените медицински документи. Оспорва да има данни за настъпили усложнения след операцията. Оспорва вследствие на травмата ищецът да не е можел да излиза от вкъщи или да не е можел да се обслужва сам. Моли искове да бъдат отхвърлени. Претендира разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК. Възразява за прекомерност на размера на заплатения от ищеца адвокатски хонорар.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и във връзка с наведените в исквата молба доводи и възразенията на ответниците, намира за установено от фактическа страна следното:

С доклада по делото съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между ответника и ищеца е било налице трудово правоотношение по силата на трудов договор №38/22.06.2022 г. за длъжността „работник, строителство“, неразделна част от който е длъжностна характеристика, връчена на ищеца срещу подпис при постъпване на работа. Видно от същата основно задължение на служителя е да извършва товаро- разтоварителни и преносни работи, свързани с дейността на фирмата.

За безспорно между страните е отделено и обстоятелството, че на 23.08.2022 г. ищецът е претърпял злополука по време на работа на обект на клиент, за която работодателят е подал декларация за трудова злополука в ТД София- Град на НОИ с вх. №796 от 12.09.2022 г. С влязло в сила Разпореждане №32015 от 14.09.2022 г. на длъжностно лице при на ТП на НОИ – София град злополуката е призната за трудова на основание чл. 55, ал. 1 КСО като е прието, че през време и по повод на извършваната работа – товаро - разтоварителни дейности, свързани с последващ монтаж на слънцезащитна тента при освобождаване на товара чрез откачване на въже от куката на кран пострадалият усеща силна болка в предмишницата на дясната си ръка, което е причинило травма на мускулите и сухожилията на дългата главичка на двуглавия мускул и временна неработоспособност.

Според представената епикриза от ВМА- МБАЛ София Н. С. е приет на 29.08.2022 г. с диагноза руптура на сухожилието на бицепса брахи декстър, опериран е на 30.08.2022 г. и е изписан на 01.09.2022 г. в добро общо състояние и имобилизация на ръката за срок от 30 дни. Дадени са препоръки за противовъзпалителна и антитромботична терапия за 10 дни, както и кинезитерапия в амбулаторни условия и проследяване от травматолог. Препоръчано е продължаване на временната неработоспособност при необходимост.

От приобщените 3 броя болнични листове се установява, че за периода 24.08.2022 г. – 31.10.2022 г. ищецът е ползвал отпуск поради временна неработоспособност поради трудова злополука с диагноза „травма на мускулите и сухожилията на дългата главичка на двуглавия мускул“.

Като доказателство по делото е приобщено копие на фактура №1000093815/01.09.2022 г. ведно с касов бон от 01.09.2022 г. за сумата 840,00 лева за медицински консумативи, издадена от ВМА- МБАЛ София на Н. Д. С..

За вида и характера на полученото от ищеца травматично увреждане, както и неговия интензитет по делото е допусната и приета съдебно – медицинска експертиза, изготвена след запознаване с наличната по делото медицинска документация и личен преглед на ищеца, според заключението на която ищецът е получил увреждане на дисталното сухожилие на двуглавия мускул на дясната мишница, а не на дългата главичка на двуглавия мускул. Вещото лице обяснява, че диагнозата в болничните листове е сбъркана, защото е сбъркан кода по МКБ. При ищеца няма травма на дългата главичка на двуглавия мускул, тъй като тя се намира горе при рамото. Вещото лице посочва, че двуглавият мускул се разпростира по протежение на мишницата отпред като в проксималната си част (към рамото) е разделен на две глави – дълга и къса, а дистално (към лакътя) се залавя чрез

сухожилието си за туберкулата на лъчевата кост (радиуса) където именно е увреждането на ищеца. Разпитан пред съда вещото лице посочва, че в медицинските документи – епикриза и болнични листове е вписана погрешна номенклатура на увреждането (МКБ S 46.1), но в действително е направена оперативна интервенция на сухожилието на двуглавия мускул на дясната мишница като сухожилието е закрепено отново върху лъчевата кост на залавното му място със специален винт – анкер. При това положение по хода на сухожилието няма място на което да е шито и не съществува риск от повторна травма на същото място. Вещото лице посочва, че пълното разкъсване на дисталното сухожилие на двуглавия мускул може да се установи и при клиничен преглед, тъй като мускулът е деформиран, събран на топка в горната част на мишницата. Според заключението след провереното оперативно лечение ръката е имобилизирана за 30 дни, свита в лакътната става като за този период на имобилизация мускулите на мишницата отслабват, но е възможно да се възстановят напълно след това. Функционалните ограничения по време на възстановяването са ограничен обем на движение на лакътната става и намалена сила на мускулите на мишницата, тъй като този мускул отпада като функция. След провеждането на такъв тип оперативно лечение е необходимо след това провеждане на курсове рехабилитация и физиотерапия, чиято продължителност се определя от водещия лечението ортопед – травматолог, но при нормално протичане на лечебния процес без усложнения периодът на възстановяване е около 3 месеца. При извършения медицински преглед на ищеца на 21.04.2023 г. вещото лице е констатирало наличие на оперативен белег по предната страна на дясна лакътна става в долния край с напречен ход и дължина 6 см. Пред съда вещото лице посочва, че механизмът на получаване на процесното увреждане е вдигане на тежест, която е по-голяма от тази, която може да понесе сухожилието. Посочва, че е имало болки при скъсването, както и впоследствие с оглед оперативната интервенция. Обективно при прегледа е установено възстановен обем на движение на лакътна става.

За установяване релевантни за спора обстоятелства по делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетеля И.Н.К.П., колега на ищеца, с когото заедно са доставили на клиента на 23.08.2022 г. слънцезащитната тента. Разказва, че материалите били качени на покрива на обекта посредством кран, осигурен от клиента. Свидетелят бил долу и закачал материалите, а ищецът бил горе на покрива и трябвало да ги разкача. Свидетелства, че материалите се поставяли на две греди и с въжета около тях, които се закачали на кука като се повдигали от крана. На покрива ищецът е следвало да насочи крана къде да стовари материалите и да откачи куката на въжетата, което можело да стане и с два пръста. Не е била необходима сила и вдигане на материалите. След като качали материалите горе Н. споделил, че го боли ръката и казал, че вероятно е скъсал мускул. Свидетелят не видял изменение на мускула, нито оток или посиняване на мястото. Ищецът си движел ръката. След разговор с шефа бил изпратен друг служител, който да довърши работата, а ищецът си тръгнал със служебния автомобил към базата. Посочва, че служебният автомобил бил с ръчна скоростна кутия, но Н. сам шофирал към базата. Заявява, че не видял какви действие извършва ищецът на покрива, но били инструктирани как да освободят товара, което ставало само с два пръста, без да се използва физическа сила.

Съгласно представена от ТД на НАП – София справка след прекратяване на трудовия договор на ищеца с ответното дружество, считано от 25.08.2022 г. е регистриран нов трудов договор, сключен на 18.11.2022 г. с друг работодател за длъжността „склададжия“

При тази фактическа установеност съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ за вредите от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50 % или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване - чл. 200, ал. 3 от КТ.

За основателността на предявените искове е необходимо ищецът да установи, че е

работил по трудово правоотношение с ответника, че през времетраенето на трудовото му правоотношение при изпълнение на служебните му задължения, е настъпила посочената злополука, че същата е призната за трудова по надлежния ред, както и че вследствие на злополуката са претърпени имуществени и неимуществени вреди, и в какво се изразяват същите, както и размерът на вредите, причинно-следствената връзка между твърдените вреди и настъпилата трудова злополука. В тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

По делото е безспорно установено, че между пострадалия Н. Д. С. и ответното дружество е съществувало трудово правоотношение въз основа на трудов договор, сключен на основание чл. 68, ал. 1 т. 1 вр. чл. 70, ал. 1 КТ. На 23.08.2022 г. Н. Д. С. е претърпял злополука, вследствие на която е настъпила временна неработоспособност. Посочената злополука има характер на трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Квалификацията на злополуката като трудова и обстоятелствата, при които е настъпила са отразени в посочените по-горе Разпореждане №32015 от 14.09.2022 г. на длъжностно лице при ТП на НОИ София –град и декларация за трудова злополука. Няма спор, че като работник строителство при извършване на товаро – разтоварителна дейности, свързани с последващ монтаж на слънцезащитна тента пострадалият е получил увреждане на дисталното сухожилие на двуглавия мускул на дясната мишница. Въведената в медицинската документация погрешна диагноза поради неправилен код по МКБ, не променя извода, за полученото пълно разкъсване на сухожилието и проведеното лечение посредством оперативното му закрепяне отново върху лъчевата кост на залавното му място със специален винт – анкер на 30.08.2023 г. Независимо от липсата на проведен ядреномагнитен резонанс вещото лице посочи, че пълното скъсване може да се установи и само при клиничен преглед с оглед деформацията на мускула на мишницата, поради което възраженията на ответника за липса на съответното изследване, което да установи твърдяното увреждане съдът намира за неоснователни. Възможността да се управлява лек автомобил с ръчна скоростна кутия непосредствено след инцидента бе обяснена от експерта в съдебно заседание с това, че след инцидента ръката е имала движение в лакътната става, но благодарение на други мускули, тъй като при загубата на този мускул силата на ръката отслабва на около 60 %. Не е спорно и че вследствие на операцията дясната ръка на ищеца е била с поставена шина, свита в лакътната става, за период от 30 дни. Установява се и че за период от 24.08.2022 г. – 31.10.2022 г. ищецът е ползвал отпуск поради временна неработоспособност, което съответства на посочения от вещото лице период на възстановяване около 2 - 3 месеца.

Съдът счита, че са налице предпоставки за ангажиране отговорността на работодателя. Според разпоредбата на чл. 51 ЗЗД, приложима на основание чл. 212 КТ обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая отговорността на работодателя ответник е обективна и безвиновна и произтича от обстоятелството, че между него и ищеца е било налице трудово правоотношение и че злополуката е приета за трудова, станала по време и във връзка с извършваната работа от пострадалия. Обстоятелствата, при които е настъпила злополуката, съдът намира за житейски възможна ситуация, при която травматичния резултат не е могъл да бъде избегнат. По тези съображения искът по чл. 200 КТ се явява доказан по основание, поради което следва да бъде ангажирана имуществената отговорност на работодателя, като в случая ищецът претендира присъждането на неимуществени и имуществени вреди.

По иска за неимуществени вреди

Начинът за определяне на размера на следващото се обезщетение за неимуществени вреди и съдържанието на понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 от ЗЗД са изяснени в Постановление № 4 от 23.12.68г. на Пленума на ВС, съгласно което следва да се преценят всички съотносими обективни обстоятелства - вид, характер на увреждането, начин на извършване, допълнителното влошаване състоянието на здравето, осакатявания, загрозявания, реално причинените морални страдания, възрастта на пострадалия, общественото му положение, както и всички други релевантни към конкретния случай

факти и обстоятелства.

Вследствие на злополуката ищецът е получил пълно разкъсване на дисталното сухожилие на двуглавия мускул на дясната мишница, което е било съпроводено с болки с висок интензитет към момента на разкъсването и след операцията поради наличието на открита рана като постепенно болките са затихвали, в който смисъл е заключението на съдебно – медицинската експертиза, поради което съдът намира, че се установява наличието на причинна връзка между настъпилото увреждане на здравето на Н. Д. С. и претърпените от него болки и страдания. Според заключението на съдебно – медицинската експертиза вследствие на обездвижването на ръката за период от 30 дни мускулът на мишницата е бил с намалена сила. За този период са били ограничени и движенията на ръката по обем, което е довело до затруднения в хигиенно битовото обслужване на ищеца. Не се установиха съпровождащи заболявания, които да са повлияли на оздравителния процес. Вследствие направената оперативната интервенция е останал белег – 6 см, който е с траен характер. Според представените болнични листове възстановителният период е продължил 60 дни, като няма данни за броя проведени рехабилитационни или физиотерапевтични курсове, но при преглед на ищеца на 21.04.2023 г. е установен възстановен обем на движение в лакътната става, респ. че възстановителният период е завършил.

Неизбежно от психологическа гледна точка ищецът е търпял и душевни страдания, свързани с конкретните фактически обстоятелства около настъпване на злополуката, извършената оперативната медицинска интервенция, ограничената възможност за пълноценно използване на дясната ръка за период над 30 дни, болките при раздвижване. Несъмнено намалената работоспособност се е отразила на изградените му житейски и трудови навици. При съобразяване на всичко гореизложено - характера и степента на полученото увреждане, периода на лечение и възстановяване, обстоятелството, че здравословното състояние на ищеца е възстановено, младата му възраст, както и съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, то следва да бъде определено по справедливост обезщетение в размер на 6500,00 лева, от които предвид диспозитивното начало в процеса следва да му се присъди целия претендиран размер от 6160,00 лева.

Върху така определения за справедлив размер на обезщетението следва да се присъди и законна лихва от датата на увреждането 23.08.2022 г. като законна последица от осъждането. (решение №146 от 15.02.2010 г. по гр. д. № 848/2009 г., г. к., III Г. О. на ВКС, определение № 1122 от 11.10.2012 г. по гр. д. № 661/2012 г., г. к., III Г. О. на ВКС).

По исквете за имуществени вреди

Ищецът претендира заплащане на сумата 840,00 лева, представляваща общ размер на сторените разходи за лечение на полученото травматично увреждане вследствие на злополуката. От приобщените писмени доказателства се установява, че сумата за сторените за лечението разходи - медицински консумативи са заплатени от него. Предвид това съдът намира за доказано, че Н. Д. С. е претърпял имуществени вреди в размер на разходите необходими за поправяне на последиците на увреждащото деяние, тъй като с извършването им е намаляло имуществото на пострадалия. Ето защо претендираните имуществени вреди, които се свеждат до изразходваните средства необходими за лечението и възстановяването на ищеца подлежат на обезщетяване от страна на работодателя доколкото до приключване на съдебното дирене не бяха представени доказателства за тяхното погасяване.

По разноските

При този изход на спора разноски се следват на ищеца, който претендира такива за заплатено адвокатско възнаграждение, но по делото няма представени доказателства за сключен договор за правна помощ и съдействие между него и ищеца, респ. не са представени и доказателства за заплащането на адвокатско възнаграждение, поради което не следва да му се присъждат разноски.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда държавната такса върху уважените срещу него икове в общ размер 280,00 лева, както и депозита за вещо за

съдебно – медицинската експертиза в размер на 200,00 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „П.Т.С.“ ЕООД ЕИК № със седалище и адрес на управление: АДРЕС **да заплати** на Н. Д. С. ЕГН ***** с адрес: АДРЕС на основание чл. 200 КТ сумата **6160,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания, от настъпила на 23.08.2022 г. трудова злополука, ведно със законна лихва от 23.08.2022 г. до окончателното изплащане и сумата **840,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – заплатени медицински консумативи, болничен престой и лекарства вследствие настъпила на 23.08.2022 г. трудова злополука.

ОСЪЖДА „П.Т.С.“ ЕООД ЕИК № със седалище и адрес на управление: АДРЕС **да заплати** по сметка на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата **280,00 лева** – държавни такси за настоящото производство и сумата **200,00 лева** – депозит за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____